

Анна Маліцька

Людина й крила

Наш зримий світ – всуціль війна та відчай.
Хитаються порожні небеса.
Їм віддана моїх машин краса...
Якби я мірив шлях середньовіччя,

Й у ті часи обрав би бути вічно
Поміж людьми. Хоч їх не колисав
Широкий небосхил; і, певно, сам
Дивився би зіркам в прозорі вічі,

Я звів би в небо кам'яний собор
Як мрію висоти, як вір мірило.
Бо на віки в синяві корогов:

Коли ти серед хмар розкрив вітрила,
І коли там, здавалось, сяяв бог, –
Усе було лиш про людину й крила.

